

samme bestemmelser, ansættes den til værdien på udlægstidspunktet, jfr. kildeskattelovens § 17, stk. 2, 2. og 3. punktum.

Der skal efter forslaget ikke svares afståelsesafgift af et dødsbo, der i henhold til bestemmelserne i § 16 eller § 20 B, stk. 3, i kildeskatteloven er fritaget for at svare indkomstskat, fordi boets aktiver og nettoformue er under visse beløbsgrænser. Selve afgiftspligten anses for så vidt for indtrådt, men ud fra lignende betragtninger, som har ført til at fritage disse boer for at svare indkomstskat, foreslås det at fritage dem for pligten til at *betale* afståelsesafgiften. Hvor en arving m. v. overtager en ejendom fra et sådant bo, skal arvingen ved den første afståelse alene svare særlig indkomstskat efter de herom gældende regler af eventuel fortjeneste. Fortjenesten beregnes med udlægsværdien som skattemæssig anskaffelsessum. Ændringen i nr. 9 er af redaktionel karakter.

Til ændringsforslag nr. 4.

Det foreslås i § 1, nr. 11, at rette en misvisende paragrafhenviisning.

Til ændringsforslag nr. 5.

Ved gennemførelsen af loven om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom var det forudsat, at der ved lovens ikrafttræden den 1. januar 1970 ikke ville findes arealer, hvis anvendelse til bymæssig bebyggelse var tilladt af vedkommende offentlige myndighed, men som dog ville blive pålagt frigørelsesafgift. Det var påregnet, at alle sådanne arealer ville blive henført til byzone pr. 1. januar 1970 i henhold til § 2 i lov nr. 315 af 18. juni 1969 om by- og landzoner.

Det har imidlertid vist sig, at der i et ikke helt ubetydeligt omfang findes arealer, der er blevet disponeret for bymæssig bebyggelse under anvendelse af en anden formel fremgangsmåde end ved fastlæggelse i en byudviklingsplan, bygningsvedtægt eller byplanvedtægt, og som derfor ikke er blevet byzone umiddelbart ved by- og landzonenlovens ikrafttræden pr. 1. januar 1970. Det må herved erindres, at planlægningsmyndighederne ikke tidligere har haft anledning til at vælge netop den formelle fremgangsmåde, som by- og landzonenloven har lagt til grund for zoneopdelingen.

Som et eksempel på tilfælde som de omtalte skal nævnes arealer i en byudviklingsplans yderzone, hvor byudviklingsudvalget før

den 1. januar 1970 har meddelt dispensation til arealets anvendelse til bymæssig bebyggelse, men hvor arealet ikke er blevet overført til inderzone ved en ændring af byudviklingsplanen.

Som et andet eksempel kan nævnes endnu landbrugsdrevne arealer i landzone, på hvilke der med kommunalbestyrelsens godkendelse før den 1. januar 1970 er tinglyst en deklaration med bebyggelsesregulerende bestemmelser.

Forhold som de nævnte kan også foreligge i relation til sommerhusområder og kolonihavearealer.

De måder, hvorpå arealer kan være disponeret for bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse af vedkommende offentlige myndighed, er mangfoldige og lader sig ikke beskrive med tilstrækkelig nøjagtighed i en lovbestemmelse. Der findes også forskellige grader af sikkerhed for en senere formel gennemførelse af sådanne dispositioner. Det foreslås derfor overladt til afgørelse i hvert enkelt tilfælde, om der på grundlag af en ansøgning fra vedkommende ejer bør træffes beslutning om, at frigørelsesafgiftsloven ikke skal finde anvendelse på arealet. En sådan beslutning medfører, at ejerne vil være undergivet de almindelige regler om, at der ved afståelse af fast ejendom skal svares almindelig eller særlig indkomstskat af den opnåede fortjeneste.

Det foreslås overladt det i byplanlovens § 4 omhandlede byplannævn at træffe administrativt endelig afgørelse af, om frigørelsesafgiftsloven skal finde anvendelse i tilfælde som de omhandlede. Det vil derimod ligge uden for byplannævnets kompetence at tage stilling til tvivlsspørgsmål, der i øvrigt måtte opstå vedrørende lovens anvendelse. Det forudsættes, at byplannævnets afgørelser efter den foreslåede § 19 A først træffes, efter at der er givet vedkommende kommunalbestyrelse og amtsråd og i byudviklingsområder tillige byudviklingsudvalget lejlighed til at udtale sig i anledning af ansøgningen. En udtrykkelig bestemmelse herom er dog ikke anset for påkrævet.

Til ændringsforslag nr. 6.

Til den foreslåede § 2 bemærkes:

Til § 2, nr. 1.

Det må anses for ønskeligt, at der snarest muligt, efter at en ejendom eller en del af en